

שמעון אנגדס

שנה למותו

חבר נאמן לקיבוץ היה שמעון. עשה את עבודתו בצניעות בהוראה בבית הספר הצעיר אשר במשק. מאז עלה ארצה מגרמניה הצטין בשאיפתו ללימודי הטבע. למד בכוחות עצמו והכיר יפה את הצמחיה והחי שבאיזור; היה מבקר תכופות במכון הביאולוגי בתל-אביב והשתדל ללמוד מפי כל ביסודיות וברצינות המיוחדת לאיש מדע. היה נחבא אל הכלים. רק כאשר נדרש על ידי אליעזר שמאלי, הופיע בפגישת מורים במדרשה ע"ש ד"ר רופין וגילה לשומעים מעט משפע ידיעותיו בעולם החי.

במשקו ערך אוספי טבע שונים, הקים פינת חי, עסק בתצפיות והיה הראשון שנתגלה לו קן החסידה מטנטורה.

תקופה חדשה בחייו התחילה עם צאתו לחו"ל. הוא זכה שם בירושה גדולה, מסר את רובה לקיבוץ והשאיר לעצמו רק סכום לא-גדול, שאיפשר לו להשתלם במדעי הטבע האהובים עליו. למד בצ'יקגו ועסק זמן רב במחקר ע"י המוזיאון הזואולוגי באותה העיר. מורי האוניברסיטה הוקירוהו על כשרונו ועל התמדתו. אחרי שובו למשקו התחילה הפריחה בחייו הפרטיים וגם בהתפתחותו כשטח המדע. הביאולוגים בארץ ראו בו כוכב עולה על שמי המדע הפלי-אונטולוגי. למורים לטבע נתגלה שמעון בידיעותיו המזהירות בכינום, שנערך במעין-צבוי. בדברי הסיום לאותו כינוס צוינה חריצותו, הבנתו המדעית העמוקה ועל הכל — תרבות האדם בעל ההליכות הנאות, שידע להאצילה על באי הכינוס.

שמעון לא רצה להפרד מן הקיבוץ ושאף לעשות את משקו מרכז למדע הטבע. בעזרת משרד החינוך והתרכות הקים בקיבוץ בית-טבע אזורי, שעתיד היה להפך למרכז נכבד להשתלמות במד-עי הטבע והמולדת באיזור.

שמעון לא פרש מן ההוראה למרות הפתויים הרבים לעבור לדרג גבוה יותר ולמחקר. הוא המשיך לעבוד בקבוצה באותה נאמ-נות ומסירות כמורה לטבע וללימודים כלליים בבית הספר היסודי.

אכד לישוב איש מדע חשוב, איש — שהיה צפוי לו עתיד נכבד כחוקר טבע רב-היקף ומעמיקי-ידיעה. שמעון היה אדם בעל קסם אישי רב. זו היתה אישיות מופת בקרב חלוצי ישראל בימינו.

קו חייו היה ישר — כאדם, כיהודי וכאיש מדע. ורב מאד האכל והיגון, על שנעקר האיש משורת כונו המדע בארץ בדרכו לירושלים לעבודת מחקר ומדע.